

กุมภาพันธ์ 2565

เป็นสร้างประวัติศาสตร์
นักบินชาวแอฟริกัน
เคอูครั้งแรกในฤดูหนาว

NATIONAL GEOGRAPHIC

ปลาหมอสี ยอดนักปรับตัว
อัจฉริยะในอาณาจักรพืช
ชุดาน คีนอดิตให้อนาคต

นอctrอกรอตาม

การปฏิสังขรณ์แห่งศตวรรษ

โดยสวนคุณภาพ
โดยอมรวิมลภัก

ISSN 1518-9840

9 771518 984026

ราคา 160 บาท

สารบัญ

ภาพปก:

เหตุไฟไหม้เมื่อเดือนเมษายน
ปี 2019 ทำลายยอดแหลมและ
หลังคาของอาสนวิหารนอเทรอดาม
การเตรียมการเพื่อการบูรณะ
ครั้งใหญ่ต้องใช้เวลานานร่วมสองปี
โทมัส แวน สตูร์ฟ

ประจักษ์พยาน

8

วีรบุรุษของครอบครัว

ช่างภาพใช้การถ่ายภาพ
บนแผ่นดินกัมพูชา สร้างความ
เชื่อมโยงระหว่างปัจจุบันกับ
อดีต เพื่อสวดติประวัติศาสตร์
ของครอบครัวที่รับใช้ชาติ
ในกองทัพสหรัฐฯ
ภาพถ่าย ราธิดา เทย์เลอร์

สำรวจโลก

15

คิดใหญ่ ไม่คิดเล็ก

จับเข้าคุยกับ

ดร.แอนโทนี เฟาซี

สัมภาษณ์แอนโทนี เฟาซี
ว่าด้วยชีวิตส่วนตัว เส้นทาง
อาชีพ และบทบาทในวิกฤติ
ด้านสาธารณสุข ตั้งแต่
เอชไอวี/เอดส์ จนถึงโควิด 19
เรื่อง แอจเจลา ชาฮินี

มองใกล้ลึกขึ้น

แม่น้ำที่สาบสูญ

ของกรุงปารีส

ความพยายามในการอนุรักษ์
กำลังนำแม่น้ำบีแยฟวอร์
ทางน้ำในประวัติศาสตร์ของ
กรุงปารีส กลับคืนมาอีกครั้ง
เรื่อง แมรี วินสตัน นิกโคลสัน

และอื่นๆ

- การค้นพบในมูสดีกดำบรพ
- กาแฟกับการปลูกป่า

20

พจนานุกรม

สวนกลางน้ำ

ดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ
โขงทางตะวันตกเฉียงใต้ของ
เวียดนามเปี่ยมไปด้วยชีวิต
เรื่อง เรเชล อู
ภาพถ่าย คีนฟาน

มองโลกผ่านเลนส์

พื้นที่แห่งความขัดแย้ง

เมื่อมนุษย์กับชิมแปนซี
กลายเป็นศัตรูกัน ช่างภาพ
มองเห็นความหวาดกลัว
ความเศร้าโศก และ
การยอมรับในท้ายที่สุด
เรื่องแฉภาพถ่าย
โรเบิร์ต ไกลนแอน

สารคดี

**นอตเทรอดาม
หลังเพลิงไหม้**

การบูรณะอาสนวิหารอันโด่งดัง
ของปารีสจะเคารพรากเหง้าจาก
ยุคกลาง
เรื่อง โรเบิร์ต ลูนิค
ภาพถ่าย โทมัส แวน อูกริฟ
สตีฟ สมิท เพอร์เนโด จี. บัปติสตา
..... น. 32

ยอดนักปรับตัว

ความหลากหลายของปลาหมอสี่
อาจเผยความลับของวิวัฒนาการ

เรื่อง นาตาลี เดลี
ภาพถ่าย อาเบล ฟิกอร์
..... น. 68

ปีนเพื่อสร้างประวัติศาสตร์

ทีมนักปีนเขาชาวเนปาลล้วน
พิชิตเคอู ยอดเขาสูงอันดับสอง
ของโลก ในฤดูหนาวสำเร็จ
เป็นครั้งแรก
เรื่อง เฟรดดี วิลกินสัน
..... น. 76

อัจฉริยะแห่งพืชอาหาร

ภาพส่วนต่างๆ ของพืชที่ส่อง

ด้วยกล้องจุลทรรศน์ ชวนให้
ขบคิดหาวิธีรับมือกับภัยคุกคาม
จากสภาพภูมิอากาศ

เรื่องและภาพถ่าย โรเบิร์ต แดช
..... น. 96

▲ ชูตัน คีนอดีให้อาบน้ำ

หนุ่มสาวชาวชูตันได้แรงบันดาลใจจากอดีต ขณะต่อสู้
เรียกร้องเพื่ออนาคตที่ดีขึ้น

เรื่อง คริสติน สอิมีย์
ภาพถ่าย บิลโล โชมบัก
..... น. 104

อนุสรณ์การ
ประวัติศาสตร์

เลือกจะรักษา สิ่งใดและทำอะไร

โดย ชูชาน โกลด์เบิร์ก

แหล่งบรรณทางสถาปัตยกรรมและโบราณคดีในปัจจุบันกำลังถูกทำลายหรืออยู่ในภาวะเสื่อมเสียด้วยอัตราเร็วอย่างน่าตกใจ อนุสรณ์สถานเหล่านี้ถูกคุกคามจากระดับทะเลที่สูงขึ้น (เวนิส) มลพิษ (ทัชมาฮาล) การท่องเที่ยวเกินขนาด (นครวัด) การพัฒนาที่รุดล้า (พีระมิดที่กิซา) ความขัดแย้ง (เมืองโบราณปัลมีราของซีเรีย)...

และอุบัติเหตุ

ในฉบับนี้ เราสำรวจความพยายามสุดกำลังในการสร้างหลังคาและยอดแหลมของอาสนวิหารนอเทรอดามบนฝั่งแม่น้ำแซนในกรุงปารีสขึ้นมาใหม่ หลังได้รับความเสียหายอย่างหนักจากเหตุเพลิงไหม้ในฤดูใบไม้ผลิปี 2019 ก่อนหน้านั้นจุดหมายยอดนิยมนี้นี้มีผู้มาเยือนราว 12 ล้านคนต่อปี

เราต้องเผชิญกับคำถามอันเจ็บปวดเกี่ยวกับสถานที่ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างที่เราชอบ คุณซึก เขียนไว้ว่า "ส่วนใดของอดีตที่สมควรเก็บรักษาไว้และส่งต่อสู่คนรุ่นหลัง เรามีหน้าที่อย่างไรต่อผลงานสร้างสรรค์ต่างๆ ของบรรพบุรุษ การดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้มอบความเข้มแข็งและเสถียรภาพใดแก่เรา และในทางกลับกัน สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวถ่วงไม่ให้เราก้าวไปสู่ออนาคต และสร้างสรรค์โลกของเราเองหรือไม่"

มนุษยชาติในที่ต่าง ๆ ตอบคำถามที่ต่างกัน

ในเดรสเดิน เยอรมนี ฟร็อดริคเคอชเป็นโบสถ์ยุคบาโรกจากศตวรรษที่สิบแปด

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1945 การโจมตีด้วยระเบิดครั้งรุนแรงที่สุดคราวหนึ่งของฝ่ายพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่สองสังหารประชาชนราว 25,000 คนและทำให้เมืองเหลือแต่ซากปรัก ครั้นเยอรมนีรวมประเทศโบสถ์ดังกล่าวได้รับการบูรณะโดยใช้เงินจำนวนมากจากแหล่งเดิม ในฐานะที่เป็นคำประกาศของสันติภาพและความสมานฉันท์ในเบอร์ลิน โบสถ์อนุสรณ์สถานไกเซอร์วิลเฮล์ม หรือที่รู้จักกันในชื่อ กาเดซตันส-เกอเซอ ก็ถูกทิ้งระเบิดจนย่อยยับเช่นกัน แต่กลับมีชะตากรรมต่างออกไป ยอดแหลมของโบสถ์แห่งนี้ถูกทิ้งให้กลายเป็นซากปรักโดยเจตนา เพื่อให้เป็น "อนุสาวรีย์เตือนใจ" ถึงสงครามและความเสียหาย

พวกเราที่เนชั่นแนล จีโอกราฟฟิก ไม่กลัวว่าคำตอบเกี่ยวกับการอนุรักษ์ที่ "ถูกต้อง" ซึ่งอาจไม่มีอยู่จริง สิ่งที่เราจะทำคือเฝ้าติดตามการดูแลสถานที่มรดกทางวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นสิ่งสำคัญต่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคตของมนุษยชาติ

ตั้งแต่การก่อสร้างครั้งใหญ่จากปี 1163 ถึง 1350 อาสนวิหารนอเทรอดามได้รับความเสียหายหลายครั้ง รวมทั้งการรื้อทำลายระหว่างการปฏิวัติฝรั่งเศสและการบูรณะครั้งสำคัญในช่วงกลางศตวรรษที่สิบเก้า เมื่อวันที่ 15 เมษายน ปี 2019 เกิดเหตุเพลิงไหม้ที่หลังคาของนอเทรอดาม (บน) ไฟลุกลามอยู่นาน 15 ชั่วโมง ยอดแหลมของโบสถ์พังลงมาทำลายหลังคาเกือบทั้งหมดและผนังด้านบนเสียหายหนักงานกอบกู้และบูรณะเริ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ถึงแม้กระบาตใหญ่ทั่วโลกของโควิด 19 จะทำให้งานล่าช้าไปสองเดือน เหล่าสถาปนิกบอกว่าโครงการนี้จะสำเร็จลงในปี 2024

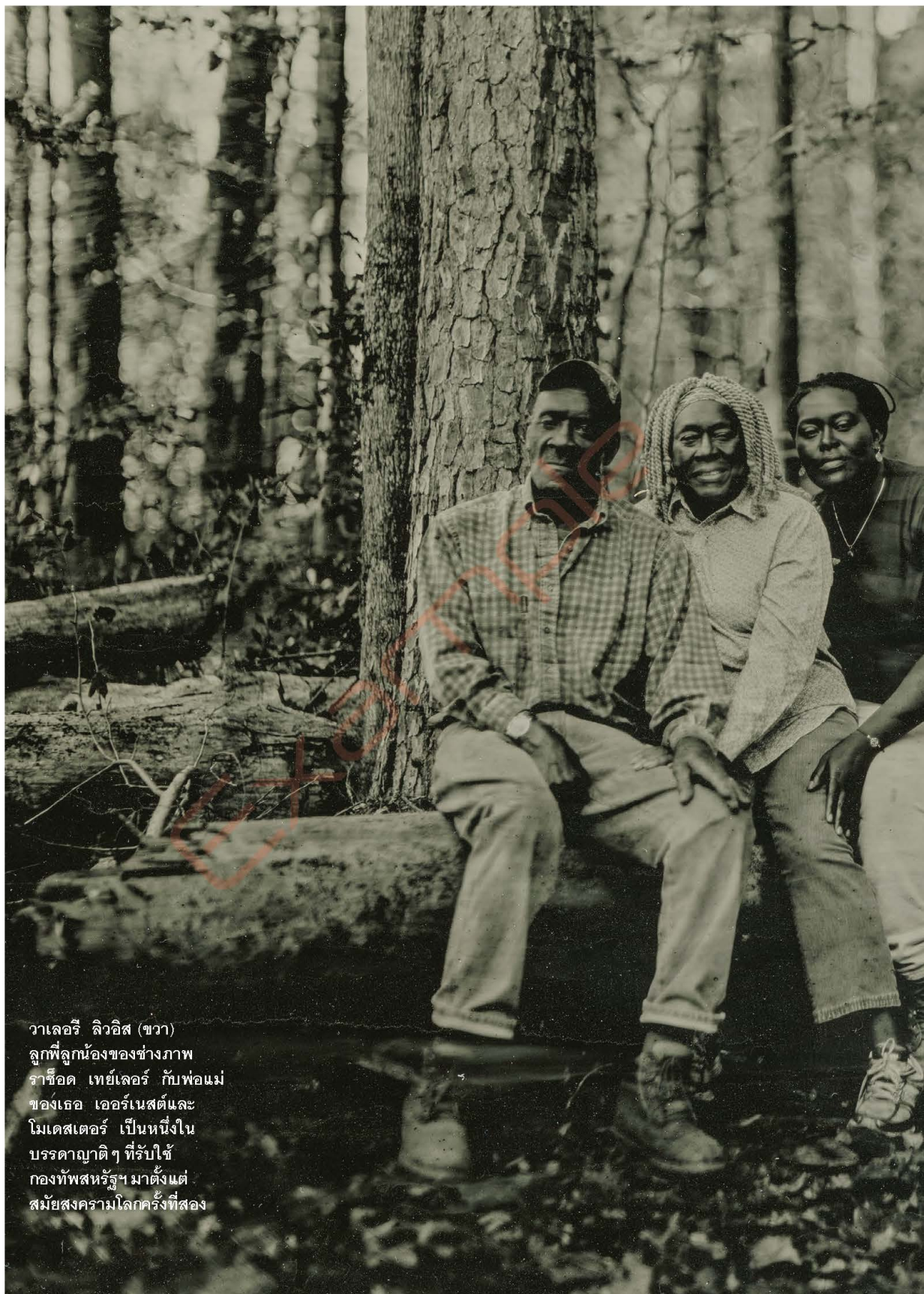
เนชั่นแนล จีโอกราฟฟิก ในมือคุณผู้อ่าน ฉบับนี้จะเป็นฉบับหนึ่งที่ผมรู้สึก อิ่ม มากสักหน่อย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเคยเรียน ภาษาฝรั่งเศสมาตั้งแต่มัธยมถึงมหาวิทยาลัย จึงค่อนข้างคุ้นเคยกับภาษา วัฒนธรรม และ ประวัติศาสตร์ฝรั่งเศส แม้ทุกวันนี้จะแทบไม่ค่อยได้ใช้ภาษาฝรั่งเศสแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่ผม ยังนำมาประยุกต์ใช้ในการทำงานจนถึงทุกวันนี้ ก็คือ เวลาที่เราทำงานเกี่ยวข้องกับภาษา โดยเฉพาะการแปล สิ่งที่เราแปลไม่ใช่ “ภาษา”

เพียงอย่างเดียว แต่เรากำลังแปล “แพ็คเกจภาษา” ที่มาพร้อมกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิด เรื่อยไปจนถึงวิถีชีวิต และประวัติศาสตร์ของภาษานั้น ๆ เด็กที่เรียนภาษา ฝรั่งเศสจึงต้องเรียนวิชาอารยธรรมฝรั่งเศส (civilisation française) ควบคู่ไปด้วยเสมอ

ตอนที่เห็นภาพข่าวอาสนวิหารนอเตรอดามไฟไหม้ ผมรู้สึกใจหายและเข้าใจสิ่งที่นักเขียน ปีเตอร์ คูซิก บอกว่า “ทุกคนในฝรั่งเศสต่างจดจำได้ว่า ตัวเองอยู่ที่ไหนตอนนอเตรอดาม ไฟไหม้ในคืน [วันที่ 15] เดือนเมษายน [2019] นั้น” อันที่จริงเขาถึงกับเปรียบเทียบกับเหตุ โศกนาฏกรรม 9/11 ในนิวยอร์ก (แม้ในกรณีนอเตรอดามจะไม่มีผู้เสียชีวิตก็ตาม) ทุกวันนี้ ชาวฝรั่งเศสโดยเฉพาะชาวปารีสอาจจะไม่ได้ชื่อว่าเป็นคาทอลิกผู้เปี่ยมศรัทธา ดังคำกล่าวของ ปาตริก โซเว เจ้าอาวาสอาสนวิหารนอเตรอดามที่ว่า “ก่อนไฟไหม้ เคยมีคนมาร่วมพิธีบูชา มิสซาวันอาทิตย์ราว 3,000 คน แต่มันก็ทึ่งที่เข้าชมปีละ 10-12 ล้านคน” ถึงกระนั้น ชาวฝรั่งเศสก็รู้สึกผูกพันกับ “Notre-Dame de Paris” หรือแปลตรงตัวว่า “Our Lady of Paris” ซึ่งหมายถึงพระแม่มาเรียนั่นเอง ด้วยเหตุนี้ นอเตรอดามจึงเปรียบเสมือน “ราชินีแห่ง อาสนวิหารทั้งปวงของฝรั่งเศส” ผมอยากจะคิดว่า ชาวฝรั่งเศสจำนวนไม่น้อยที่เฝ้าดูอุบัติเหตุ ไฟไหม้นอเตรอดามคงรู้สึกเหมือนการต้องทนเห็นเรื่องร้าย ๆ เกิดขึ้นกับญาติผู้ใหญ่ที่เคารพ และผูกพัน ดังคำกล่าวของประธานาธิบดีมาครงที่ว่า นอเตรอดามคือ “ประวัติศาสตร์ของเรา วรรณคดีของเรา จินตนาการของเรา เป็นศูนย์กลางชีวิตของเรา”

และผมก็คิดว่า ชาวฝรั่งเศสคงพากันโศกเศร้าที่รู้ว่า นอเตรอดามจะหวนคืนสู่สภาพเดิมก่อน ไฟไหม้ หาใช่เป็นอย่างที่มีข้อเสนอมากมายหลังโศกนาฏกรรมจากทั่วทุกมุมโลก เป็นต้นว่า “ให้สร้าง หลังคากระจก ทำยอดแหลมของโบสถ์ด้วยคริสตัล... ยิ่งล้ำแสงเป็นรูปยอดแหลม... ทำอาคาร เรือนกระจกบนหลังคา... [หรือกระทั่ง] สร้างสระว่ายน้ำกลางแจ้งแทนหลังคาไปเลย” เพราะถึงที่สุดแล้ว การบูรณะสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ [และทางจิตวิญญาณ] ให้กลับคืนสู่สภาพ เดิมหรือ “สภาพสุดท้ายเท่าที่ทราบ” โดยเฉพาะหลังภัยพิบัติเป็น “การกระทำเชิงสัญลักษณ์ที่ ทนพลัง และเป็นการชำระล้างทางจิตใจ... มันเป็นวิธีเดียวที่แสดงถึงความโศกเศร้า และ การได้แสดงออกซึ่งความเศร้าก็ถือเป็นเรื่องสำคัญ”

คณะผู้แปล: อริย์ เมฆเศรษฐ (นอเตรอดามหลังเพลิงเผาผลาญ) ศรวิศา เมฆไพบูลย์ (บันทึกสร้างประวัติศาสตร์) ปณต ไกรโรจนานันท์ (ปลาหมอสี และสัตว์จรในโลกลึกลับ) อัครมนี วรรณประไพ (ชุดาน ก็นอดิดให้อนาคต) ที่ปรึกษาประจำฉบับ: วรากรณ์ สุวัฒน์โชติกุล, นพสินธุ์ ชัยปาริฉัตร, สุรเชษฐ์ แก้วสกุล และศูนย์ข้อมูลวิจัยและวิจัย (สงกัฒนการศาสตร์) ศุภโชค ชุมสาย ณ อยุธยา (ศิลปะ) ปณต ไกรโรจนานันท์ (สัตววิทยา) ธนวัฒน์ วัชรประภา (ภาษาเวียดนาม)

วาเลอรี ลิวอิส (ขวา)
ลูกพี่ลูกน้องของช่างภาพ
ราเชอิด เทย์เลอร์ กับพ่อแม่
ของเธอ เออร์เนสต์และ
โมเดสเตอร์ เป็นหนึ่งใน
บรรดาญาติๆ ที่รับใช้
กองทัพสหรัฐฯ มาตั้งแต่
สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง

ช่างถ่ายภาพ

ช่างภาพถ่ายภาพสมาชิกในครอบครัวเพื่อสะท้อนประวัติศาสตร์
อันซับซ้อนของการรับใช้ชาติในกองทัพของคนผิวดำ

ในฐานะส่วนหนึ่งของโปรเจกต์ “อเมริกาของฉัน” (My America) ซึ่งมุ่งเน้นประสบการณ์ของคนผิวดำ ช่างภาพราชือต เทย์เลอร์ พุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่มีอิทธิพลต่อชีวิตเขานั้นคือการรับราชการทหารของคนผิวดำ

เทย์เลอร์บอกว่า “ไม่ใช่แค่เรื่องทั่วไปในกองทัพ แต่คือการเป็นคนผิวดำในกองทัพ และต้องพบบทประสบการณ์ต่างๆ ที่มากกว่าคนทั่วไป ในฐานะที่เป็นคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา” แม้คนอเมริกันผิวดำจะต่อสู้เพื่อประเทศชาติมาตั้งแต่ทศวรรษ 1770 แต่หลายคนต้องรับมือกับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียม ทั้งในตอนที่นั้นและตอนนี้ กฎิติมิตรของเทย์เลอร์ได้รับประโยชน์จากโอกาสในการ

เป็นทหารก็จริง แต่ขณะเดียวกัน พวกเขาก็ต้องเผชิญกับความเป็นปฏิกิริยาและการเลือกปฏิบัติ ทั้งในช่วงประจำการและในฐานะพลเมือง

เทย์เลอร์เลือกการถ่ายภาพบนแผ่นดีบุก (tintype photography) ซึ่งเป็นที่นิยมในช่วงกลางศตวรรษที่สิบเก้าถึงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ เพื่อเป็นวิธีข้ามช่องว่างระหว่างสมาชิกที่เคยรับใช้ชาติในอดีตและปัจจุบัน แม้ช่วงเวลาจะห่างกันหลายทศวรรษ แต่ประสบการณ์แบบเดียวกันก็เชื่อมโยงพวกเขาไว้ด้วยกัน ภาพถ่ายเหล่านี้สะท้อนมรดกที่ซับซ้อน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความไม่เท่าเทียม ความภาคภูมิใจ และความอดกลั้น – ทักเกอร์ ซี. ทูล

วาเลอรี (บน) รู้สึกถึงสายสัมพันธ์พิเศษกับลูกดี ผู้เป็นพี่ชายของเธอ ทั้งคู่เป็นแพทย์ทหาร

ดร.แอนโทนี เฟาซี ว่าด้วยชีวิตและผลงาน

เนชั่นแนล จีโอกราฟฟิก สัมภาษณ์แอนโทนี เฟาซี เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว
หน้าที่การงาน และบทบาทของเขาในวิกฤติด้านสาธารณสุขตั้งแต่โควิด/เอดส์
จนถึงโควิด 19 พลที่ได้คือบทเรียนสำคัญ (เรากล่าวมาให้ท่านในที่นี้) ซึ่งรายได้จาก
การจำหน่ายจะนำไปสนับสนุนงานด้านการอนุรักษ์ และภาพยนตร์สารคดีอีกเรื่อง

บทคัดย่อจากหนังสือ *Fauci—Expect the Unexpected: Ten Lessons on Truth, Service, and the Way Forward*

จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เนชั่นแนล จีโอกราฟฟิก

W

ผมเกิดในวันคริสต์มาสอีฟ (24 ธันวาคม) ปี 1940 ตาม
คำบอกเล่าของพ่อ... (ในคืนนั้น) สูตินรีแพทย์ผู้รับฝากครรภ์
ของแม่บังเอิญอยู่ในงานเลี้ยง ตอนที่แม่เริ่มน้ำเดิน พ่อรีบพา
แม่ไปที่โรงพยาบาลรูกลิน คุณหมอเดินเข้ามาทั้ง ๆ ที่ยังไม่
คลอดสักที รีบรัดเข้าห้องคลอด ล้างมือและใส่ชุดสครับทับชุด
ทักซิโด... เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องโจ่งแจ้งประจักษ์ชัดแล้ว คุณหมอ
ต้องดื่มไปขนาดไหนแล้ว ตอนที่มาคลอดผม

แอนโทนี เฟาซี อายุเกือบห้าขวบเมื่อปี 1945 ตอนที่สหรัฐฯ
ทิ้งระเบิดปรมาณูถล่มเมืองฮิโรชิมาและนางาซากิ ปลดปล่อย
อำนาจการทำลายล้าง ปีนี้ให้ญี่ปุ่นต้องยอมจำนนแก่ฝ่าย
พันธมิตร

ตอนผมเห็นแม่อ่านหนังสือพิมพ์ *นิวยอร์กเดลีนิวส์* ใน
ข่าวหน้าหนึ่งเป็นภาพความพินาตอยักษ์ของเมืองฮิโรชิมา

ดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงทางตะวันตกเฉียงใต้ของเวียดนามเปี่ยมไปด้วยชีวิต

ข้างหลังภาพ

ก่อนไหลลงสู่ทะเลจีนใต้ แม่น้ำโขงแตกแขนงเป็นเครือข่ายทางน้ำ ในฤดูน้ำหลาก (มิถุนายนถึงพฤศจิกายน) พวกผู้หญิงจะพายเรือมาเก็บบัวสาย พวกเธอเดินลุยน้ำลึกระดับเอว นำบัวที่เก็บได้ไปล้างให้สะอาด แล้วมัดรวมกันเพื่อนำไปขายที่ตลาดและร้านอาหาร ผู้หญิงเหล่านี้เรียนพายเรือจากแม่และยาย คั่นฟาน ผู้ถ่ายภาพนี้ด้วยโครงบอก เธอเปรียบเทียบบัวสายที่วางแผ่เป็นวงนี้กับดอกไม้ขนาดใหญ่ซึ่งพวกผู้หญิงดูเหมือนหมวกมร

สรรพชีวิตในน้ำ

บัวสายเป็นหนึ่งในพืชกว่า 20,000 ชนิดที่เติบโตในแม่น้ำโขง แม่น้ำที่มีความหลากหลายทางชีวภาพมากเป็นอันดับสองของโลกรองจากแม่น้ำแอมะซอนสายนี้หล่อเลี้ยงสัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์ เช่น โลมาอิรวดี นากมูกขน และกระเบนราหู ชีวิตมนุษย์พลุกพล่านอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำทั้งในตลาดน้ำ หมู่บ้านต่างๆ ที่ตั้งอยู่บนเสาไม้ และที่ราบน้ำท่วมถึงในดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำซึ่งให้ผลผลิตข้าวมากกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศ

เผ่าละวั้งแม่น้ำ

แม่น้ำโขงหล่อเลี้ยงผู้คนในท้องถิ่นและดึงดูดนักท่องเที่ยวมายาวนาน แต่ต่อศรัทธาทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของที่นี่ถูกคุกคามจากแรงกดดันทางสิ่งแวดล้อม เช่น ขยะพลาสติก ด้วยทุนสนับสนุนจากสมาคมเนชั่นแนลจีโอกราฟฟิก นักวิจัยจากมหาวิทยาลัยฮัลล์ในอังกฤษกำลังศึกษาว่า มลพิษนี้ลงเอยในแม่น้ำได้อย่างไร โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติวางแผนจะประเมินผลกระทบของพลาสติกต่อสัตว์อพยพ

ส่วน ๕ กลางน้ำ

นวัตกรรม

อัยเชยาค์ เนนโก

เรื่อง อิกส์ โวแกน ภาพถ่าย มาร์ก กัสเซน

**ที่บ้านเกิดในเคนยา
เฝ้าจ้งนักศึกษาให้ช่วยยุคัน
ประวัติศาสตร์ของมนุษย์**

อัยเชยาค์ เนนโก เกิดที่กรุงไนโรบี เค้ายังเรียนอยู่ชั้นมัธยมตอนต้นที่ค้นพบงานแห่งชีวิตระหว่างร่วมทริปไปพิพิธภัณฑ์แห่งชาติเคนยาในวันนั้น การบรรยายของริชาร์ด ลีคีย์ นักมานุษยวิทยาบรรพกาลผู้โด่งดัง จัปใจเนนโกหลังเรียนจบมหาวิทยาลัย เค้าสมัครเป็นอาสาสมัครที่นั่น และลีคีย์ก็ช่วยให้เค้าได้เรียนปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

เนนโกเริ่มงานภาคสนามช่วงกลางทศวรรษ 1980 ในเคนยาตะวันตก ฟอสซิลชิ้นแรกที่เขาขุดพบเป็นกระดูกเชิงกรานของเอบอายุ 17 ล้านปี ต่อมาในปี 2014 เขานำการสำรวจในกลุ่มน้ำเทอร์เคนาของเคนยา และค้นพบกะโหลกเอบสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่เคยพบ เป็นของบรรพบุรุษอายุ 13 ล้านปีของเอบและมนุษย์ในปัจจุบัน

เนนโกสอนที่มหาวิทยาลัยสโตนีบรูกในนิวเจอร์ซีย์และมหาวิทยาลัยเทอร์เคนาของเคนยา เค้ายังบริหารหลักสูตรปริญญาโทด้านชีววิทยาวิวัฒนาการของมนุษย์ ซึ่งเปิดสอนที่มหาวิทยาลัยเทอร์เคนาในปี 2017 หลักสูตรดังกล่าวซึ่งมีเป้าหมายที่จะสร้างผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่นและขีดความสามารถด้านการวิจัย รับนักศึกษาเข้าเรียนแล้วแปดคน ทั้งหมดเป็นชาวเคนยา และทุกคนเป็นผู้หญิง เนนโกอยากเพิ่มนักศึกษาจากประเทศเพื่อนบ้านในอนาคต “การสอนคนแอฟริกันจากแอฟริกาตะวันออกไม่ใช่งานการกุศลครับ” เขากล่าว “แต่เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับวิทยาศาสตร์” □

พื้นที่ แห่งความ ขัดแย้ง

เมื่อมนุษย์กับชิมแปนซีปะทะกัน
ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของยูกันดา
ช่างภาพมองเห็นความหวาดกลัว
ความเศร้าโศก
และการยอมรับในท้ายที่สุด

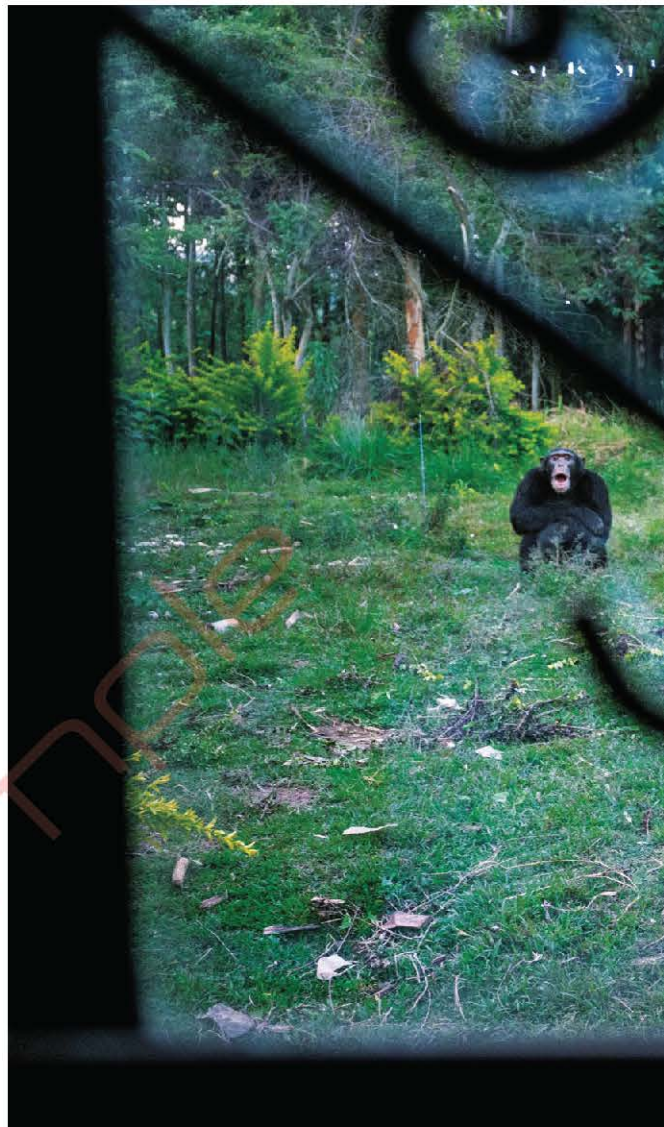
เรื่องและภาพถ่าย
โรเบิร์ต ไบรอัน

พจนานุกรมผ่านหน้าต่างบ้านร้างในหมู่บ้านแห่งหนึ่งทางตะวันตกของยูกันดา ผมเฝ้าดูชนชิมแปนซีป่าตัวหนึ่งเข้ามาในสนาม ตามด้วยอีกตัว ผมรู้ว่าพวกมันมองไม่เห็นผมที่อยู่หลังกระจกที่มองเห็นด้านเดียว และผมดีใจที่เป็นเช่นนั้น

ระหว่างการทำงานภาคสนามในอดีต ผมพบเจอชิมแปนซีป่ามาไม่น้อย และแอบสะกดรอยตามพวกมันในระยะใกล้ แต่ก่อนจะถ่ายภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานที่ได้รับมอบหมายภาพนี้ ในปี 2017 ผมไม่เคยพยายามซ่อนตัวจากชิมแปนซี

นั่นคือก่อนที่จะผมจะได้พบครอบครัวชิมแปนซี และเห็นด้วยตาตัวเองว่า ผืนดินและป่าที่ว่างเปล่า อาหารและพืชผลที่ขาดแคลน สามารถบีบให้เกิดการแข่งขันระหว่างไพรเมตสองเผ่าพันธุ์ที่อยู่ในบ้านและที่อยู่นอกบ้านได้อย่างไร

เกาทัณฑ์งูไฉ ผมรู้สึกเหมือนอยู่บ้านเวลาอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย ผมทำงานเป็นนัก

ชีววิทยาภาคสนามนานแปดปี โดยศึกษาคนแคปาลายจุดในอุทยานแห่งชาติโยเซมิที สัตว์ทะเลเลี้ยงลูกด้วยนมของชายฝั่งแอฟริกา และชิมแปนซีป่าในอุทยานแห่งชาติบิลาเลของยูกันดา โครงการวิจัยระยะยาวที่นั่นของนักไพรเมตวิทยา ริชาร์ด แร็งแฮม พยายามทำความเข้าใจพฤติกรรมของชิมแปนซีป่า

ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ของปี 2011 ติดตามชิมแปนซีที่คุ้นเคยกับการปรากฏตัวของมนุษย์ ชิมแปนซีเหล่านี้เป็นสัตว์ที่ค่อนข้างไว้ใจได้ หลังจากการพบเจอกับผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกมันมาหลายสิบปี

แต่ตามที่งานวิจัยในคิบัเลของแร็งแฮมยืนยัน พฤติกรรมทั้งของมนุษย์และชิมแปนซีจะเปลี่ยนไปตามความจำเป็นของสถานการณ์ เช่นเดียวกับมนุษย์ ชิมแปนซีปรับตัวเพื่อหาแหล่งอาหารใหม่ ถ้าแหล่งอาหารที่มีอยู่เดิมหายไป และก็ไม่ต่างจากเรา ชิมแปนซีเป็นสัตว์ที่กินทั้งพืชและสัตว์ อีกทั้งปกป้องอาณาเขตบ้านของตนจากสัตว์ชนิดเดียวกันกลุ่มอื่นๆ

วิญญาณของสัตว์ประหลาด

โดย มารี-อะเมลี การ์พัว

พบว่ามันเหมือนกับดินตัน [ตัวละครในการ์ตูน "ดินตันผจญภัย"] นักข่าวหนุ่ม แต่เป็นในภาคด้ามืด ช่างภาพ โทมัส แวน ซูทรีฟ พุดถึงรูปถ่ายใบโปรดซึ่งเป็นภาพของไคมีราหรือสัตว์ประหลาดสมัยศตวรรษที่สิบเก้าที่นอตเทรอดามในปารีส เขาบันทึกภาพนี้ด้วยกล้องปี 1870 ระหว่างที่ทีมงานนักบูรณะช่วยกันทำให้โครงสร้างของอาสนวิหารมั่นคงหลังเหตุเพลิงไหม้เมื่อปี 2019 "ตัวกล้องไม่ได้อายุน้อยไปกว่าไคมีราเลยครับ" เขาเล่า ช่างภาพผู้นี้เปรียบเปรยผลที่ได้จากการใช้กล้องโบราณกับ "วิญญาณประหลาด" ของเหล่าไคมีรา ซึ่ง "ออกจะมีดมน ประหลาด และพาเรากระโจนลงไปในสภาพแวดล้อมของศตวรรษที่สิบเก้า"

แวน ซูทรีฟ ซึ่งมีอุปกรณ์ห้องมืดแบบพกพา เคลือบแผ่นกระจกด้วยสารโคลโคเดียน ตามด้วยสารละลายซิลเวอร์ในเตรต หลังจากทิ้งไว้สองถึงสี่นาที เขาจะแช่แผ่นกระจกเหล่านั้นด้วยน้ำยาสร้างภาพและน้ำยาคงภาพ ล้างออกแล้วใส่กระเป๋ามีช่องใส่น้ำเพื่อนำกลับบ้าน จากนั้นจึงฉีกภาพอีกหลายชั่วโมงจนแห้งสนิท

แวน ซูทรีฟ ถ่ายภาพอื่นๆ ด้วยการใช้ไดรอนและแขนไฮดรอลิกของบันจัน "คืนหนึ่ง ผมปีนขึ้นไปและยืนอยู่ตรงที่ยอดแหลมของอาสนวิหารเคยตั้งอยู่" เขาเล่า ช่วงขณะนั้นให้ความรู้สึก "เหมือนมองเห็นสวรรค์กับนรกสลับตำแหน่งกัน เบื้องบนคือคานาใหม่เขียวมรกต และแสงไฟสดส่องดวงใจกลางปึกตามขวางของโบสถ์อยู่ที่เบื้องล่าง" □

โทมัส แวน ซูทรีฟ เป็นช่างภาพชาวอเมริกันเชื้อสายเบลเยียมซึ่งพำนักอยู่ในกรุงปารีส งานของเขามุ่งเสนอเรื่องราวพรมแดนอัตลักษณ์กับความทรงจำและความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกกับรัฐ

ของสวยงาม และศักดิ์สิทธิ์ ภายในโบสถ์ ปลอดภัยเกือบหมด

ไม้ทำหลังคาที่ไหม้ไฟ หินปูน
ก้อนใหญ่ๆ และไม่ล็อกกับ
ตะกั่วจากยอดแหลมน้ำหนัก
รวม 750 ตันหล่นในสัปดาห์
ที่แล้วตาม แต่ไม่มีงานศิลปะ
ที่มีความสำคัญทางประวัติ-
ศาสตร์ชิ้นใดได้รับความ
เสียหาย ส่วนกระจกสีก็
เสียหายน้อยมาก จะมีการ
ทำความสะอาดและบูรณะ
เหล่าวัดน้อยที่อยู่ด้านข้าง
เช่น วัดแม่พระมหาทุกข์
เจ็ดประการที่เห็นนี้

ความระทมทุกข์
ของแม่พระ
ปรากฏชัดแจ้ง
จากภายนอก

นั่งร้านและบันจันขนาดยักษ์
ดูราวกับจะล้อเลียนความ
มั่งมาดของอาสนวิหารใน
อันที่สูงส่งเทียมฟ้า

โบสถ์แห่งนี้เคยฟื้น
จากหายนะมาแล้ว
ย้อนหลังไปเมื่อปี 1831
ณ จุดที่มองเห็นภาพ
ชัดเจนจากอีกฝั่งของแม่น้ำ
แซน เออแจน วิโอเล-
เลอ-ดุก เผ้ามองฝูงชน
โจมนิศาสนวิหาร ต่อมา
เขารับหน้าที่ดูแลการบูรณะ
นอตเทรอดามครั้งแรก

อาสนวิหาร นอตเตรอดาม รอดพ้นจากอัคคีภัย เมื่อปี 1831 ก็จริง แต่ผู้ก่อการจลาจล ป็นฝ่ายขึ้นไปบนหลังคา แล้วโค่นกางเขนหลัก ขนาดยักษ์ลงมา

พวกเขาทุบกระຈังสัจจนป่นปี้ ใช้ขวานจามรูปปั้นพระเยซู และทำลายรูปปั้นพระแม่แมรี แต่เป้าหมายที่แท้จริงคือ อาร์ทซิปซอปแห่งปารีสซึ่งไม่ได้มีอยู่ที่นั่นในตอนนั้น พวกเขาจึงรุกกันเข้าไปที่วังของจักรพรรดิผู้นี้ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของโบสถ์และหันหน้าเข้าหาแม่น้ำแซน จากนั้นจึงจุดไฟเผาวังจนวอดวายสิ้น

มีภาพวาดจากเหตุการณ์ในคืนนั้น นั่นคือวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ปี 1831 จากเกเดอมงต์เบลโล่ ทำเรื่องที่อยู่อีกฝั่งของแม่น้ำแซน จากฝีมือของเออเจน-เอมมานูแอล วีโอเล-เลอ-ดุก ผู้ซึ่งในอีก 13 ปีต่อมาจะรับหน้าที่บูรณปฏิสังขรณ์อาสนวิหารแห่งนี้โดยใช้เวลา 20 ปี ตอนที่เห็นการโจมตีของฝูงชน วีโอเล-เลอ-ดุกอายุเพียง 17 ปี

ชาร์ล บาร์แบโร จากกลุ่มช่างไม้ไร้พรหมแดน ดูแลความเรียบร้อยครั้งสุดท้ายให้โครงยึดหลังคาชิ้นหนึ่งของนอตเตรอดามที่ทำจำลองขึ้น กลุ่มอาสาสมัครนี้ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์สร้างโครงยึดดังกล่าวด้วยเครื่องมือในยุคกลาง โครงสร้างไม้โอ๊กที่ถูกทำลายในกองไฟจะได้รับบูรณะขึ้นมาใหม่ให้เหมือนเดิมโดยบางส่วนอาศัยเครื่องมือในโรงเลื่อย

ในภาพร่างดินสอที่เขาวาดอย่างรีบเร่งนั้น เราเห็นโครงร่างคนๆ ที่ไถ่ถอนเข้าไปในวัง เหยื่อเครื่องเรือนและข้าวของล้ำค่าต่างๆ จากหน้าต่างลงแม่น้ำ ฉากหลังของเหตุการณ์ทั้งหมดนี้คือนอตเทรอดาม ซึ่งขณะนั้นมีอายุหกศตวรรษ

ตัดเวลามาในปี 1980 ฟิลิป วิลเนฟ ซึ่งอายุ 17 ปีเช่นกัน เห็นผลงานของว็อลเล-เลอ-ดุกที่พิพิธภัณฑ์และหอนิทรรศการกรุงปารีส เขารู้ว่าตัวเองอยากเป็นสถาปนิกและเคยสร้างนอตเทรอดามจำลองอย่างละเอียดซับซ้อนมาแล้ว แต่ตอนนั้นเขาไม่รู้ว่าอะไรจะเรียนเฉพาะทางด้านอาคารประวัติศาสตร์ได้ ปัจจุบัน วิลเนฟเป็นหนึ่งใน 35 “หัวหน้าสถาปนิกด้านอนุสรณ์สถานทางประวัติศาสตร์” ของฝรั่งเศส ซึ่งเป็นวิชาชีพที่สำแดงฝีมืออย่างเลื่องลือในตัวของเขา ว็อลเล-เลอ-ดุก วิลเนฟรับหน้าที่ผู้อำนวยการ

โครงการบูรณะนอตเทรอดามาตั้งแต่ปี 2013 และต้องทำอย่างเร่งด่วนที่สุดตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิปี 2019 เป็นต้นมา เมื่อเพลิงไหม้ทำลายส่วนยอดของอาสนวิหาร ตอนนี้องค์สร้างอาคารได้รับการเสริมความแข็งแรงจนอยู่ในสภาพมั่นคงดีแล้วและงานบูรณะกำลังจะเริ่มขึ้น วิลเนฟต้องขอบคุณว็อลเล-เลอ-ดุก ผู้ปรารถนาที่รับหน้าที่นี้ก่อนหน้าเขาในหลายๆ เรื่องสำหรับการปฏิบัติงานปัจจุบันซึ่งถือเป็นศึกใหญ่ในชีวิตการทำงานของเขา

“เขาคิดค้นการบูรณะอนุสรณ์สถานทางประวัติศาสตร์ครับ” วิลเนฟกล่าว “ซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน ก่อนหน้านั้น ผู้คนจะซ่อมแซมไปตามรูปแบบของสมัยนั้นๆ” หรือไมอย่างนั้น ก็ไม่ซ่อมเลย แล้วรื้อทิ้งเสีย

ในฝรั่งเศสสมัยศตวรรษที่สิบเก้า รัฐบาลตั้งสถาบัน

ยอดแหลมใหม่ จะผงาดขึ้น จากเต้าเก่า

หากทุกอย่างดำเนินไปตาม
แผน พอถึงปี 2024 โดรน
ที่บินอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน
นี้จะอยู่เหนือปลายยอด
แหลมอันใหม่ของโบสถ์

ซึ่งสร้างจากไม้โอ๊กและตะกั่ว
ตามแบบเดิมของวิโอเล-
เลอ-ดุกที่ถูกไฟเผาทำลาย
ทุกประการ ยอดแหลม
จะถูกต่อขึ้นไปทีละชั้นผ่าน
ช่องโหว่ในโครงสร้างทรงโค้ง
หินที่เกิดจากยอดแหลม
อันเดิมหักพังลงมา โดย
ระหว่างนี้จะใช้หลังคาสังกะ
สีปิดกันฝนไว้ก่อน

ปณาลีหรือการก่อยล
ศตวรรษที่สิบเก้า

บอตเทรอดาม
ในศตวรรษที่สิบสี่

นักบวชเจ้าของที่ดิน
รายหนึ่งซึ่งมีอำนาจ
ครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่
ของปารีสว่าจ้างให้สร้าง
อาสนวิหารแห่งนี้เมื่อปี
1163 พอถึงศตวรรษ
ที่สิบสี่ ปารีสก็กลายเป็น
ศูนย์กลางของราชสำนัก
ตุลาการ และปัญญาชน

รูปปั้นเหล่าราชาในพระ-
คริสตธรรมคัมภีร์ 28 องค์
ถูกตัดพระเศียรไปในช่วง
ปฏิวัติฝรั่งเศส และได้รับ
การติดตั้งใหม่ในศตวรรษ
ที่สิบเก้า

ระฆังซึ่งแขวนอยู่ใน
หอคอยส่งแห่งส่งเสียง
ประกาศกิจกรรมต่างๆ
ตลอดวัน

โคมิราหรือสัตว์
ประหลาดน้ำกัว
เป็นสิ่งที่เพิ่มเข้ามา
ในศตวรรษที่สิบเก้า

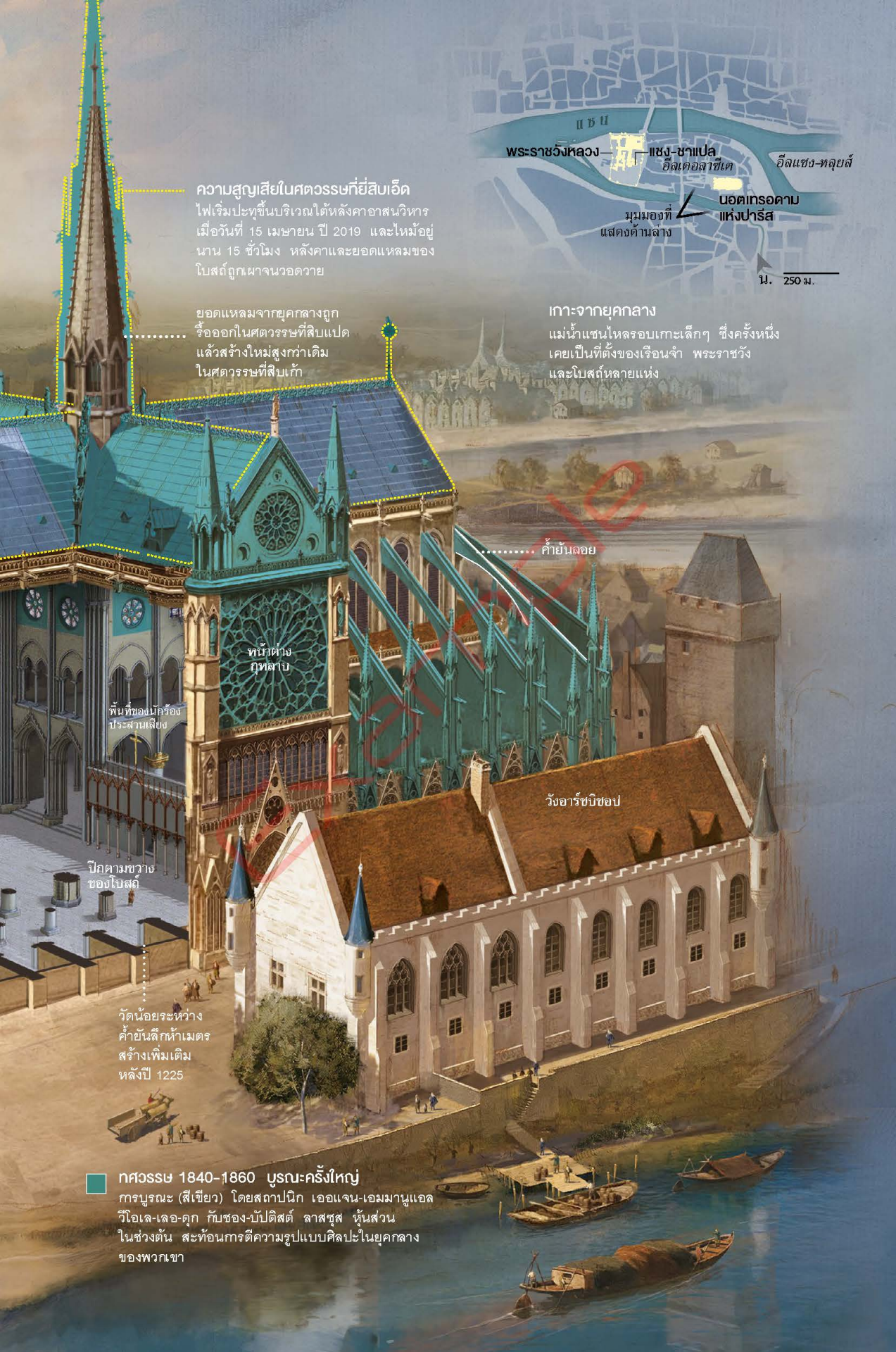
ช่องทางเดิน

ทางเดินกลางโบสถ์

ช่องทางเดิน

ความทะเยอทะยานอันศักดิ์สิทธิ์

อาสนวิหารนอเตรอดามยืนยงมากกว่าแปดศตวรรษ สร้างขึ้นเพื่อสะท้อนถึงอิทธิพล
ทางจิตวิญญาณของศาสนจักร ผนังที่สูงตระหง่านและค้ำยันต่างๆ ยังน่าพิศวง
จนถึงทุกวันนี้ เช่นเดียวกับที่เคยเป็นในยุคกลาง

ความสูญเสียในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

ไฟเริ่มปะทุขึ้นบริเวณใต้หลังคาอาสนวิหาร เมื่อวันที่ 15 เมษายน ปี 2019 และไหม้อยู่ นาน 15 ชั่วโมง หลังคาและยอดแหลมของ โบสถ์ถูกเผาจนวอดวาย

ยอดแหลมจากยุคกลางถูก รื้อออกในศตวรรษที่สิบแปด แล้วสร้างใหม่สูงกว่าเดิม ในศตวรรษที่สิบเก้า

เกาะจากยุคกลาง

แม่น้ำแซนไหลรอบเกาะเล็กๆ ซึ่งครั้งหนึ่ง เคยเป็นที่ตั้งของเรือนจำ พระราชวัง และโบสถ์หลายแห่ง

พระราชวังหลวง

แซง-ชาเปอล
อัลเดอเลาซีเต

อิลแซง-ทูลุยส์

มุมมองที่
แสดงด้านล่าง

บอตเทรอดาม
แห่งปารีส

น. 250 ม.

..... ค้ายันลอย

หน้าต่าง
กุหลาบ

พื้นที่ของนักร้อง
ประสานเสียง

ปีกคามขวาง
ของโบสถ์

วังอาร์ชบิชอป

วัดน้อยระหว่าง
ค้ายันลิก้าเมตร
สร้างเพิ่มเติม
หลังปี 1225

■ **ทศวรรษ 1840-1860 บูรณะครั้งใหญ่**
การบูรณะ (สีเขียว) โดยสถาปนิก เออเจน-เอมมานูแอล
วีโอเล-เลอ-ดุก กับชอง-บัปติสต์ ลาสซุส นั้นส่วน
ในช่วงต้น สะท้อนการตีความรูปแบบศิลปะในยุคกลาง
ของพวกเขา

บูรณะอนุสรณ์ จากอดีต เพื่อต้อนรับ วันใหม่

หลังไฟไหม้ บางคนอยากให้
นอตเทรอดามเกิดใหม่ใน
รูปลักษณะใหม่ เป็นแบบร่วม
สมัยซึ่งจะประทับตรายุค
ของเรา และไฟที่ไหม้ครั้งนี้
ลงไปในมหาวินาศ แต่อีก
หลายคนซึ่งใกล้ชิดที่สุด
กับอนุสรณ์สถานแห่งนี้
ต้องการแค่ให้โบสถ์กลับ
คืนมาอย่างสมบูรณ์อีกครั้ง
ไฟไหม้ “เป็นเรื่องของ
อุบัติเหตุ” มารี-เอเลน
ดิดิเยร์ นักอนุรักษ์ฯ กล่าว

ปลา

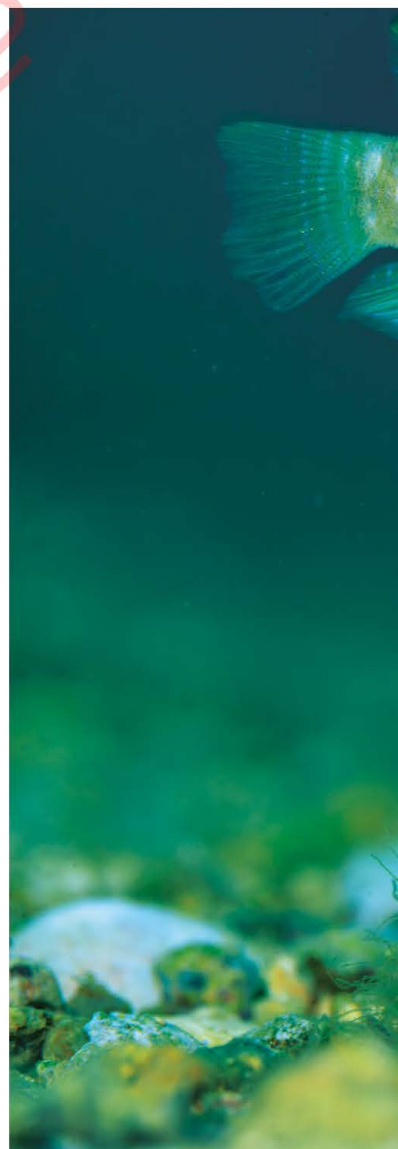
ปลาหมอสีเติบโตด้วยความไม่ธรรมดา ลำพังในทะเลสาบแทนกันยิกาซึ่งคั่นแอฟริกากลางและแอฟริกาตะวันออก ปลาหมอสีราว 250 ชนิดวิวัฒนาการขึ้นจากบรรพบุรุษชนิดเดียวในช่วงเวลา 9.7 ล้านปี

ปลาหมอสีบางชนิดมีขนาดเท่าเด็กสามขวบ บางชนิดยาวไม่เกินนิ้วก้อย บางชนิดใช้ชีวิตค้นหาและปกป้องเปลือกหอยสมบูรณ์แบบหรือสร้างเวทียกรายอย่างประณีตเพื่อดึงดูดคู่ผสมพันธุ์ ชนิดอื่นๆ อาศัยอยู่เป็นสาแหร่ม หลายชนิดเป็นพ่อแม่ที่รักลูก แม้บางครั้งจะกินไข่ของตัวเอง

ปลาหมอสีส่วนใหญ่ในทะเลสาบแห่งนี้ไม่พบในที่อื่นอีก และพวกมันให้เบาะแสแก่นักวิทยาศาสตร์ในการไขความลับของวิวัฒนาการ

ปลาหมอสีเผชิญภัยคุกคามมากมาย การพัฒนาเมืองทำให้น้ำเน่าเสีย การทำประมงด้วยอวนติดตาทำให้ประชากรปลาหมดไป ชนิดที่สวยที่สุดเป็นที่ปรารถนาของธุรกิจค้าปลาสวยงาม

วอลเตอร์ ซัลซ์เบอร์เกอร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านปลาหมอสีจากมหาวิทยาลัยบาเซิล หวังว่า การที่วิทยาศาสตร์ให้ความสนใจปลาหมอสีมากขึ้นจะช่วยกระตุ้นการอนุรักษ์ “การคุ้มครองปลาหมอสี” เขาบอก “ย่อมหมายถึงการคุ้มครองระบบนิเวศทั้งระบบของทะเลสาบโบราณแห่งนี้ครับ” □

ท่ามกลาง ความ มืด มืด ยาม รัตติกาล

มิงมา เกียลเจ เซอร์ปา พยายามส่องวงแสงสว่างพรำของไฟฉายคาดศีรษะไปข้างหน้าสองสามก้าว แต่ความเย็นทำให้เขาสมองชา ชุดขนเป็ดหนาเตอะที่สวมทับแจ็กเก็ตขนเป็ดกับเสื้อผ้าชั้นในอีกสองชั้น รวมทั้งออกซิเจนบรรจุขวดที่ช่วยหายใจ ควรจะช่วยให้เขาไม่ย่ำแย่เกินไปนัก แต่ในบรรดายอดเขาทั้งหมดที่เคยพิชิต ในบรรดาพายุหิมะและลมแรงเย็นเยือกที่เคยฟันฝ่า เขาไม่เคยเจออุณหภูมิที่หนาวเข้าขั้นทะลุทะลวงจนดูเหมือนอยู่คนละโลกเช่นนี้มาก่อน

เขารับรู้ได้ว่าร่างกายกำลังหยุดทำงาน ซีกซ้ายของเขาต้านลมรุนแรงซึ่งแต่ละวูบที่พัดมาส่งความเย็บเย็นบาดทุกสิ่งที่เขาสวม แต่เขาก็ว่ามันน่ากังวลเป็นพิเศษ เขารู้สึกจุกจิก จากนั้นก็ร้อนหวิววาบ แล้วสุดท้ายก็ด้านชา อันเป็น

ลูกหาบรวมตัวกันที่เบสแคมป์ของเคทู ซึ่งอยู่เหนือธารน้ำแข็งก็อดวินออกสเตน ใจกลางเทือกเขาการาโกรัม นี่คือศูนย์กลางของการลำเลียงสิ่งของและจุดพักระหว่างการพิชิตยอดเขา แต่สภาพอากาศที่โหดร้ายมักทำให้ชีวิตที่นี่ลำบากแสนสาหัส
แซนโดร โกรมบน-เฮย์ส

ยอดเขาในฤดู ที่อันตรายที่สุด

เคทู (K2) ยอดเขาสูง 8,611 เมตรในปากีสถาน คือภูเขา
สูงอันดับสองของโลก รองจากเมานต์เอเวอเรสต์ แต่เคทู
ต้องอาศัยทักษะทางเทคนิคในการปีนสูงกว่ามาก ในบรรดา
ยอดเขาสูงเกิน 8,000 เมตรทั้ง 14 ลูกของโลก มีเพียงเคทู
เท่านั้นที่ยังไม่เคยถูกพิชิตในฤดูหนาวมาก่อน เมื่อเดือน
ธันวาคม ปี 2020 นักปีนเขาราว 60 คนจากทั่วโลก
รวมตัวกันที่เบสแคมป์บนธารน้ำแข็งกอดวินอสเตน
เพื่อพยายามทำเช่นนั้น ทีมเนปาลสองทีมซึ่งนำโดยนิร์มัล
“นิมส์” ปูร์จา และมิงมา เกียลเจ “มิงมา จี.” เซอร์ปา
รวมทีมเพื่อพิชิตหน้าผาทางตะวันออกเฉียงใต้และสันเขา
อาบรุซซีของเคทู ดังที่เห็นจากภาพถ่ายดาวเทียมของ
ศูนย์การบินอวกาศเยอรมันในหน้านี้ วันที่ 16 มกราคม
ปี 2021 นักปีนเขาชาวเนปาลสิบคนพิชิต
ยอดเคทูในฤดูหนาวได้เป็นครั้งแรก

ซุมมารี
7,302 ม.

แอบเจิล
6,857 ม.

เนรวิ
6,394 ม.

รอให้ฟ้าเปิด

นักปีนเขาหลายทีมพยายามพิชิตยอด
เคทูในฤดูหนาวมาก่อน แต่กลับขาด
วันอากาศดีไม่กี่วันที่ต้องการเพื่อจะไป
ให้ถึงยอดเขาและกลับลงมา บางทีม
ไม่เคยขึ้นไปได้ไกลเกินเบสแคมป์

เบสแคมป์
ทีมเนปาลไปถึง
วันที่ 18 ธ.ค. 2020
4,960 ม.

จำต้องอ้อม

ทีมเนปาลใช้เส้นทางมาตรฐานสันเขา
อาบรุซซีจนกระทั่งไปถึงเหวน้ำแข็ง
ที่ไม่อาจข้ามผ่านได้ พวกเขาจำต้อง
ถอยกลับ ทำให้การปีนจากแคมป์สาม
ถึงแคมป์สี่ที่ใช้เวลาสามชั่วโมงตามปกติ
กลายเป็นแปดชั่วโมง

ธารน้ำแข็งเดอริบ

สันเขาอาบรุซซี

ธารน้ำแข็งกอดวินอสเตน

มาตราส่วนแปรผันตามทัศนียภาพนี้
ระยะทางจากเบสแคมป์ไปถึงแอตจันต์เบสแคมป์คือ 4.3 กิโลเมตร

โซเรน วอลส์แอสเปอร์

ภาพจำลองภูมิประเทศภูเขา: GERMAN AEROSPACE CENTER (DLR)/DFD-WIS

ทีมเก: มิงมา เกียลเจ เซอร์ปา, AMERICAN ALPINE JOURNAL, 2021; คริสตอฟ
เวียลิสกี; เบอรินาเต็คต์ แมกโดนัลด์; ยาน คิลคอฟสกี, K2 AND NORTHERN
BALTORO MUSTAGH; สตีเวน สเวนสัน

ขณะต่อสู้เรียกร้องเพื่ออนาคตที่ดีขึ้น

เรื่อง คริสติน รอมีย์
ภาพถ่าย
นิโคล โซเบกกี

ชดาน

คืนอดีตให้อนาคต

เด็กนักเรียนเยเมนชมสุสาน
พีระมิดของกษัตริย์และ
ราชินีชาวคูชที่นครหลวง
โบราณเมโรเอ ภายใต
รัฐบาลเผด็จการของโอมาร์
อัล บาเซียร์ หลักรัฐ
โรงเรียนในซูดานละเลย
หรือปิดมรดกนอกศาสนา
อิสลามและรากเหง้าใน
ภูมิภาคซัสสะฮาราแอฟริกา
ของตนเอง

จากยอดเขาเจเบลบาร์คาล
หนุ่มสาวชาวซูดานสำรวจ
เมืองหลวงของบรรพบุรุษ
ชาวคูชระหว่างครุ่นคิดถึง
อนาคตที่ไม่แน่นอน
ประวัติศาสตร์ยุคโบราณ
ของซูดานจะกลายเป็นพลัง
สร้างเอกภาพในดินแดน
ที่มักแบ่งแยกด้วยเชื้อชาติ
และชาติพันธุ์ได้หรือไม่